

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 3 i art. 20 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) powinny być interpretowane w ten sposób, że krajowy organ regulacyjny jest zobowiązany zastosować procedurę przewidzianą w pierwszym z wymienionych przepisów wtedy, gdy rozstrzygając spór pomiędzy przedsiębiorstwami udostępniającymi sieci lub świadczącymi usługi łączności elektronicznej w danym państwie członkowskim, organ ten zamierza nałożyć obowiązki zmierzające do zapewnienia dostępu do numerów niegeograficznych zgodnie z art. 28 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej), a obowiązki te mogą oddziaływać na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.
- 2) Artykuł 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21 powinien być interpretowany w ten sposób, że każdy środek przyjęty przez krajowy organ regulacyjny w celu zapewnienia użytkownikom końcowym dostępu do numerów niegeograficznych zgodnie z art. 28 dyrektywy 2002/22 oddziałuje na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi w rozumieniu tego przepisu, jeśli środek ten jest w stanie wyrzucić na tę wymianę bezpośredni lub pośredni, rzeczywisty lub potencjalny wpływ, który nie jest nieznaczny, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 7.4.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnny Sąd Administracyjny – Polska) – Minister Finansów/ Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w Warszawie

(Sprawa C-42/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Najem nieruchomości — Dostawa energii elektrycznej, energii cieplnej i wody oraz wywóz nieczystości — Umowy pomiędzy wynajmującym a dostawcami tych towarów i usług — Świadczenia na rzecz najemcy uważane za dokonane przez wynajmującego — Dodatkowe opłaty za najem — Ustalenie podstawy opodatkowania — Możliwość włączenia dodatkowych opłat za najem do podstawy opodatkowania usług najmu — Transakcja stanowiąca jedno świadczenie lub kilka niezależnych świadczeń)

(2015/C 198/14)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelnny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Minister Finansów

Strona pozwana: Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w Warszawie

Sentencja

- 1) Artykuł 14 ust. 1, art. 15 ust. 1 i art. 24 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w ramach najmu nieruchomości dostawy energii elektrycznej, energii cieplnej i wody oraz wywóz nieczystości, zapewniane przez podmioty trzecie na rzecz najemcy bezpośrednio zużywającego te towary i usługi, należy uważać za dokonywane przez wynajmującego w sytuacji, gdy stroną umów o te świadczenia jest wynajmujący przenoszący jedynie koszty świadczeń na najemcę.

- 2) Rzeczoną dyrektywę należy interpretować w ten sposób, że najem nieruchomości i związane z nim: dostawa wody, energii elektrycznej, energii cieplnej oraz wywóz nieczystości co do zasady należy uważać za kilka odrębnych i niezależnych świadczeń, które winno się oceniać oddzielnie z punktu widzenia podatku od wartości dodanej, chyba że elementy transakcji, także te wskazujące względy ekonomiczne zawarcia umowy, są ze sobą tak ściśle związane, iż tworzą obiektywnie tylko jedno niepodzielne świadczenie ekonomiczne, którego rozdzielenie miałoby charakter sztuczny.
- 3) Zadaniem sądu krajowego jest dokonanie niezbędnej oceny przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności, w jakich ma miejsce najem i spełniane są towarzyszące mu świadczenia, a w szczególności przy uwzględnieniu treści samej umowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 5.5.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov – Rumunia) – Mihai Manea/Instituția Prefectului județului Braşov – Serviciul Public Comunitar Regim de Permise de Conducere și Inmatriculare a Vehiculelor

(Sprawa C-76/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki wewnętrzne — Artykuł 110 TFUE — Podatek pobierany przez państwo członkowskie od pojazdów samochodowych przy ich pierwszej rejestracji lub pierwszym przepisaniu prawa własności — Neutralność pomiędzy używanymi pojazdami samochodowymi pochodzącymi z innych państw członkowskich i podobnymi pojazdami dostępnymi na rynku krajowym)

(2015/C 198/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mihai Manea

Strona pozwana: Instituția Prefectului județului Braşov – Serviciul Public Comunitar Regim de Permise de Conducere și Inmatriculare a Vehiculelor

Sentencja

Artykuł 110 TFUE należy interpretować w ten sposób, że:

- postanowienie to nie stoi na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie ustanowiło podatek od pojazdów samochodowych obciążający używane pojazdy z przywozu przy ich pierwszej rejestracji w tym państwie członkowskim i pojazdy już zarejestrowane w rzeczonym państwie członkowskim przy pierwszym przepisaniu prawa własności tych drugich pojazdów w tymże państwie,
- postanowienie to stoi na przeszkodzie temu, aby to państwo członkowskie zwolniło z tego podatku pojazdy już zarejestrowane, za które uiszczony został obowiązujący wcześniej podatek, co do którego orzeczono, że jest niezgodny z prawem Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 19.5.2014.